

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 24/2566

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คู่กรณี คำพิพากษาศาลฎีกา คู่กรณี นาง ว. ผู้ร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 151, ป.อ. มาตรา 157

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีที่ผู้ร้องยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน ที่ลดโทษผู้ร้องเป็นปลดออกจากราชการ และคดีที่พนักงานอัยการจังหวัดลำปางยื่นฟ้องผู้ร้องกับพวกต่อศาลจังหวัดลำปางขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 86, 151, 157 ข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการจะอาศัยข้อเท็จจริงเดียวกันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะคณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธีพิเศษครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2535 ข้อ 21 และข้อ 50 ก็ตาม แต่ประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน ที่ลดโทษผู้ร้องเป็นปลดออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษาศาลฎีกา ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ร้องกับพวกเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151 (เดิม) ประกอบมาตรา 83, 86 หรือไม่ ซึ่งการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาแก่ข้าราชการนั้นเป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน โดยการดำเนินการและการลงโทษทางวินัยของข้าราชการมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในกรอบของกฎหมาย ระเบียบ และมาตรฐานทางจริยธรรมเพื่อให้ข้าราชการปฏิบัติราชการให้เกิดประสิทธิภาพ รักษาชื่อเสียงและสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบราชการอันเป็นการใช้มาตรการภายในฝ่ายบริหาร ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อรักษาวินัยข้าราชการ โดยกฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายและตามที่เห็นสมควร โดยเน้นที่ความเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งหน้าที่ราชการ และการคุ้มครองเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งมีผลกระทบต่อการบริหารราชการแผ่นดิน การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการจึงแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดอาญา โดยมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อยของสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งโดยหลักการดำเนินคดีอาญาต้องเป็นไปตามองค์ประกอบความรับผิดทางอาญา และศาลจะพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาและลงโทษจำเลย ก็ต่อเมื่อมีพยานหลักฐานมั่นคงพิสูจน์ได้ว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น ดังนี้ แม้ข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นฐานในการพิจารณาความผิดทางวินัยและความผิดอาญาจะเป็นข้อเท็จจริงเดียวกัน แต่เมื่อประเด็นในคดีต่างกันและการพิสูจน์ความผิดที่กฎหมายประสงค์จะนำมาลงโทษในคดีอาญาและคดีวินัยแตกต่างกัน ทั้งไม่ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุดของทั้งสองศาลแต่อย่างใด กรณีตามคำร้องของผู้ร้องจึงไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกัน ตามนัยมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ที่คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลจะรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ จึงให้ยกคำร้อง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/24/2566>